

Regis Loisel

ei koskaan kasva aikuiseksi

Reija Nieminen

Itseoppinut Loisel aloitti ammattimaisen uransa 70-luvulla, sarjakuvan kukoistuskaudella, kuten mies itse määrittelee. Ranskassa riitti tuolloin viljalti sarjakuvalehtiä ja mielenkiintoisia yhteistyökumppaneita, joista taiteilija haluaa mainita erityisesti Max Cabanesin ja Serge Le Tendren. Vaikutteita omaksuttiin sekä lähipiiristä että rapakon takaa.

Loiselin läpimurtoteokseksi nousi *The Quest of the Timebird* (Aikalintu), joka uudisti menestyksellisesti fantasiasarjakuvien luutumia. 70-luvulla fantasia oli vahvasti amerikkalaisten hallitsemia. Sankarin prototyyppi oli lihaksikas machomies, joka ratkoi väkivoimin maagisimmatkin konfliktitilanteet. Aikalinnun sankarit olivat tyystin toista maata kuin rapakontakaiset kollegansa.

– Inhoan sankaritarinoita yleensäkin, ja niinpä minun päähenkilöitteni vahvuudet ovat pikemminkin heidän hyvin käytetyissä heikkouksissaan, kuin kehittyneessä lihaksistossaan. Tahdoin myös, että mukana olisi aina rakkaustarina inhimillisyyttä tuomassa.

Alunperin jatkosarjana ilmestyneet Aikalinnut julkaistiin 80-luvun mittaan neljänä albumina, joista tuli tekijänsäkin yllättäen kansainvälinen kaupallinen menestys. Tähän mennessä Aikalintu-albumia on julkaistu yli 20 maassa ja niiden painokset ovat 250 000 kappaleen luokkaa. Suomessa sarjakuvan ottaa piakkoin kustannettavakseen Like-kustantamo.

Meillä Loisel tunnetaan toistaiseksi parhaiten 90-luvulla ilmestyneistä Peter Pan-albumeistaan, joissa tutun vihreänutun historia ja luonne esitellään aivan uusilla syvyyslukemilla. Hämmästykseni kuulen, että sarjan idea syntyi vaiheessa, jolloin Loisel tunsu Panin vain Disneyn elokuvan perusteella. – Jouduin sitten 80-luvun puolivälissä odottelemaan pari vuotta tarinan tekijänoikeuksien vapautumista ja luin kirjan oikeastaan vasta silloin. Erityisesti minua kiehoi siinä oikean ja väärän täydellinen puuttuminen. Mieltäni askarrutti, millainen menneisyys tällä viattomalla, impulsiivisella tappajalla oikein oli.

Sarjan ensimmäisessä albumissa Peter on vielä pelkkä Peter ja Kapteeni Koukulla on molemmat kätensä tallella. Peterin kotikontu sijaitsee kuvitteellisen Lontoon slummialueella ja elämän

problematiikkaan kuuluu, miten hoidella juopolle äidille päivittäinen viinalekeri. Kolmessa tähän mennessä ilmestyneessä albumissa Peter on jo siirtynyt itse luomaansa Mikä-Mikä-maahan selvittelemään väljään aikuisten kovan maailman kanssa.

Vaikka Peter Panin Lontoo on kuvitteellinen, olen tunnistavinani siitä monista brittiläisistä teoksista huokuvan kylmyyden lapsia kohtaan. Huomauttaessani tästä ranskalaisen Loiselin silmät välähtävät pahanilkisesti.

– Sarjaa ei tosiaan syystä tai toisesta ole vielä julkaistu Englannissa. Olisin kovin kiinnostunut näkemään, osattaisiinko siellä arvostaa tulkintaani tarinasta.

Neljännessä, näinä päivinä julkaitavassa Peter Panissa Loisel lupaa monien teemojen selkiytyvän ja pitää viidennen tekoa välttämättömänä. Hän

ennakoi lopun olevan julma ja väkivaltaisen, mutta pyörittää saman tien puheensa.

– Tosiasiassa en tiedä, miten Peterin lopulta käy. Siirryn näet aina albumin valmistuttua parin vuoden eläkkeelle ja unohdan koko asian.

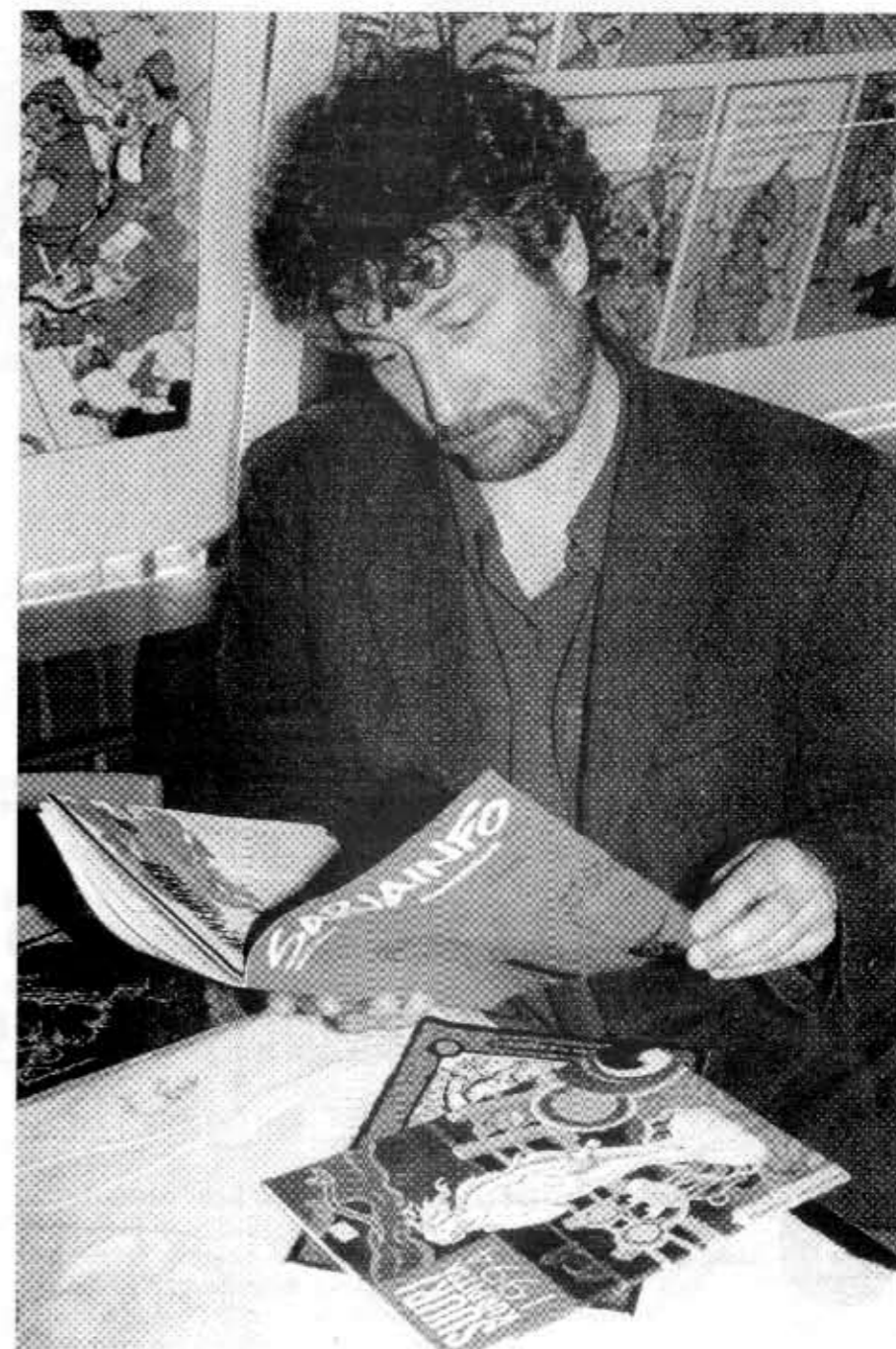
Eläkepäivinäänkin Loiselin on toki jotenkin kuluttava aikaansa. Luppoaikana – itse asiassa jo ennen Peter Panin syntymää – Loiselilta ilmestyi allekirjoittaneen kovasti ihastelema *Troubles Fêtes* ("Oudot juhlat", 1989). Siinä pornoilevat raskaana olevat naiset minimaallisen vähin tekstein selvitetyissä orgioissa. Loisel ihmettelee itsekin sitä, että albumi on ronskiudesta huolimatta saanut positiivista palautetta etenkin naisilta. Syyksi hän arvelee vaimonsa ansiokasta käsikirjoitusta.

– Sikäli kuin varsinaisesta käsikirjoituksesta voi puhua. Tekstiä on itse asiassa erittäin vähän, sillä varsinaisen toiminnan alkaessa sanat loppuvat kokonaan.

Tässä yhteydessä Loisel haluaa ehdottomasti luonnehtia työtapaansa.

– Piirtämistapani on osallistuva ja intuitiivinen. Kun piirsin Outoja juhlia, en illalla enää kyennyt kerrassaan mihinkään. Koko libidoni oli päivän piirrosurakan mittaan puristettu täysin tyhjiin.

Loiselin henkilökohtainen suosikki hänen omassa tuotannossaan on vuonna -93 minipainoksena julkaistu *La dre nière Goutte et toujours le slip*, "Viimeinen tipa menee aina housuun". Albu-

ni sisältää reipasta pissa- ja kakkahuumoria, ja Loisel pitää sitä ehdottoman välttämättömänä taiteilijakehitykselle.

– Työskentelen kovin intensiivisesti ja kunnianhimonani on tehdä sarjakuvani mahdollisimman hyvin. Vaikka yritän kovasti olla mieltämättä Peter Paneja tai muita "vakavia" aiheita luomistauoillani, ne tahtovat silti silloin tällöin palata mieleeni. Siksi on tärkeää tehdä välillä aivan toisen tyyppisiä töitä.

Pilke silmäkulmassa Loisel kuvaa itseään "tuottamattomaksi" piirtäjäksi ja harmittelee harvaa työtahtiaan. Sillä hän perustelee oman pienkustantamo-

nsa perustamistakin. Tosiasiassa mies tunnustaa olevansa huolestunut sarjakuvan tulevaisuudesta Ranskassa. Sarjakuvalehtiä julkaistaan hänen mukaansa yhä vähemmän, julkinen sana vaikenee sarjakuvaa kuoliaaksi ja kustantamot ottavat talliinsa yhä harvempia uusia taiteilijoita.

Les éditions de Granit-kustantamo julkaisee etupäässä kortteja ja julisteita. Loisel on kaavailee kuitenkin laajennusta tuotantoon.

– Haluaisin mielelläni ryhtyä julkaisemaan pienipainoksista albumeja sellaisilta jo tunnetuilta taiteilijoilta, jotka syystä tai toisesta ovat jääneet marginaaliin. ☉